ప్రతిఫలం

కందుకూరి వెంకట మహాలక్ష్మి

గడియారం కేసి చూసాడు. గుండె ఆగినంత పనయింది. పరీక్షకి సరిగ్గా ఒక్క గంటే వుంది. కోపం పట్టలేక స్కూటర్‌ని కాలితో ఒక్క తన్ను తన్నేడు.

స్నేహితుడు స్కూటర్ యిస్తా నన్నాడు కదా అని నెమ్మదిగా తయారయ్యాడు స్కూటర్ ఎక్కితే యిరవై నిమిషాల్లో కాలేజీకి చేరిపోతానన్న ధీమాతో. తీరా స్టార్టు చెయ్యబోయే సరికి "నేను స్టార్టవన"ని మొరాయించుకుని కూర్చుంది స్కూటర్. ప్లగ్ డిఫెక్టేమో అని అది తీసి క్లీన్ చేసాడు. అయినా

స్టార్టవ లేదు. టైము గడుస్తున్న కొద్దీ అతనికి కంగారు ఎక్కువవుతోంది. చమటలు పట్టసాగేయి. ఆ గాబరాతో హేండిల్ బార్ అటూ, ఇటూ తిప్పుతూ, వైర్లు అన్నీ కదిపి చూస్తూ, స్కూటర్ పట్టుకుని పరిగెత్తి గేర్ వేస్తూ నానా తంటాలూ పడుతున్నాడు. అఖరికి ఏ దేముడి దయవల్లో "బర్".... మంటూ స్టార్టయింది. వెయ్యి దేముళ్ళకి మొక్కుకుంటూ, ఆపితే మళ్ళీ స్టార్టవదేమో! అన్న భయంతో ముఖానికి పట్టిన చమటన్నా తుడుచుకో కుండానే మంచి స్పీడ్ మీద అడ్డ త్రోవని నడపడం ప్రారంభించాడు.

కాకినాడ ఇంజినీరింగ్ కాలేజీ దరిదాపులకి వచ్చాడు. మామిడి తోటల మధ్య లోంచి స్కూటర్ వెళ్తోంది. టైముకి చేరుతున్నానన్న ఆనందంతో "హమ్మయ్య" అనుకున్నాడు సుధాకర్.

మరో ఫర్లాంగు ముందుకు వెళ్ళిన సుధాకర్‌కి తోటలో కీచుగా అరుస్తున్న ఆడగొంతుక వినిపించింది. మంచి వేసవి కాలం కావడంతో ఎక్కడా జన సంచారం లేదు. అనాలోచితంగా ఆ కేకలు వినపడ్డ వైపుకి స్కూటర్ తిప్పాడు సుధాకర్.

కొంత దూరం వెళ్ళిన అతనికి ఓ అమ్మాయిని యిద్దరు దుండగులు ఓ చెట్టు క్రింద పడవేసి వంటి మున్న గుడ్డలు వూడపీకడానికి చేస్తున్న ప్రయత్నాన్ని ఆపాలని తంటాలు పడుతూ, ఏడుస్తూ అరుస్తున్న దృశ్యం కంట పడింది. అది

ప్రతిఫలం

చూసిన సుధాకర్ శరీరంలోని రక్తం ఒక్కసారిగా ఉడక సాగింది. అదే స్కూటర్ మీద వారి మధ్యకి వెళ్ళి, వాళ్ళ మీదకి తిరగబడ్డాడు. ఓ పది, పదిహేను నిమిషాలు వాళ్ళతో పెనుగులాడిన మీదట వాళ్ళు పారి పోయారు.

ఏడుస్తూ లేచి నిలబడ్డ ఆ అమ్మాయిని ఊరడించి, స్కూటర్ వెనక ఎక్కించుకుని ఆమె చెప్పిన ఎడ్రస్‌కి తీసు కెళ్ళి దింపాడే గానీ తను పరీక్ష రాయవలసిన టైము దాటి పోయిందన్న సంగతి గుర్తు రాలేదు సుధాకర్‌కి. గాబరాగా స్కూటర్ తీసుకుని కాలేజీకి వెళ్ళిన సుధాకర్‌ని లెక్చరర్ గుమ్మం దగ్గిరే అడ్డగించి లోపలికి వెళ్ళ నివ్వలేదు. సుధాకర్ జరిగిన దంతా చెప్పి కాళ్ళా వేళ్ళా పడ్డాడు. అయినా ఏమాత్రం చలించలేదు. అంతా విని "ప్రిన్సిపాల్‌తో వెళ్ళి చెప్పి, ఆయన రాయమంటే లోపలికి పంపిస్తా" నన్నాడు. తిన్నగా ప్రిన్సిపాల్ రూం వైపు నడిచాడు. ఆయన దగ్గర కూడా జరిగిన దంతా చెప్పి పరీక్ష రాయడానికి అనుమతి యిమ్మని బ్రతిమాలాడు.

"పరీక్షలని తెలిసినప్పుడు సామర్లకోట నుంచి రావడ మెందు"కని అడిగాడు ప్రిన్సిపాల్.

"మా నాన్నగారి ఉద్యోగం అక్కడే సార్! ఇక్కడ నన్ను పెట్టి చదివించే స్తోమతలేక రోజూ అక్కడి నుంచే వచ్చి వెళ్తూ వుంటాను సార్! పేదవాళ్ళం. ఇంటికి పెద్ద కొడుకుని. ఫైనలియరు. నేనీ పరీక్ష రాసి పేసయితే, మా కుటుంబానికి కాస్త ఆసరా అవుతానని మా వాళ్ళంతా ఎంతో ఆశ పెట్టుకుని అప్పుచేసి మరీ చదివిస్తున్నారు సార్!" అంటూ బ్రతిమాల సాగాడు.

"నీవు చెప్పిన దంతా నిజమే అని ఋజు వేమిటి? నిర్లక్ష్యంగా తిరిగి, ఇలాంటి కట్టు కథ లల్లి చెప్పే వాళ్ళని చాలా మందిని చూసాను. నీ పరీక్ష సంగతి అంత మర్చిపోయి వూళ్ళో వాళ్ళకి ఉపకారానికి వెళ్ళడ మెందుకు? ఇప్పుడు వాళ్ళనే వెళ్ళి సహాయ మడుగు- 'వచ్చే ఏడాది పరీక్ష రాసేదాకా నీ కుటుంబాన్ని ఆదుకుంటారేమో! ఇప్పు డేడ్చి ప్రయోజనం ఏమిటి? ఆ బుద్ధి అప్పుడుండ వలసింది! ఇప్పుడు నేనేం చెయ్యలేను. అయినా రూల్సు ఒప్పవు." అని కఠినంగా చెప్పగానే దిగులుగా నిరుత్సాహంగా బైటి కొచ్చేసాడు.

సుధాకర్ తల తిరిగి పోతోంది. "ఏడాదంతా ఎంతో కష్టపడి చదివాను. అంత శ్రమా బూడిదలో పోసిన పన్నీరయి పోయింది. ఇన్నేళ్ళ చదువూ గంగ పాలయి పోయింది. ఇంక ఏ ముఖం పెట్టుకుని యింటి కెళ్ళను?" అనుకున్నాడు. పిచ్చివాడిలా వూరంతా తిరిగాడు. ఇంటికి వెళ్ళాలని పించటం లేదు. అంత ఎండలోనూ స్కూటర్ వేసుకుని సముద్ర పొడ్డుకి బయలు దేరాడు. స్కూటర్ ఓ ప్రక్కగా ఆపి యిసకలో కూర్చున్నాడు. అలా ఎంతసేపు కూర్చున్నాడో తెలీదు. ఆలోచనలు అతనిని ఏ

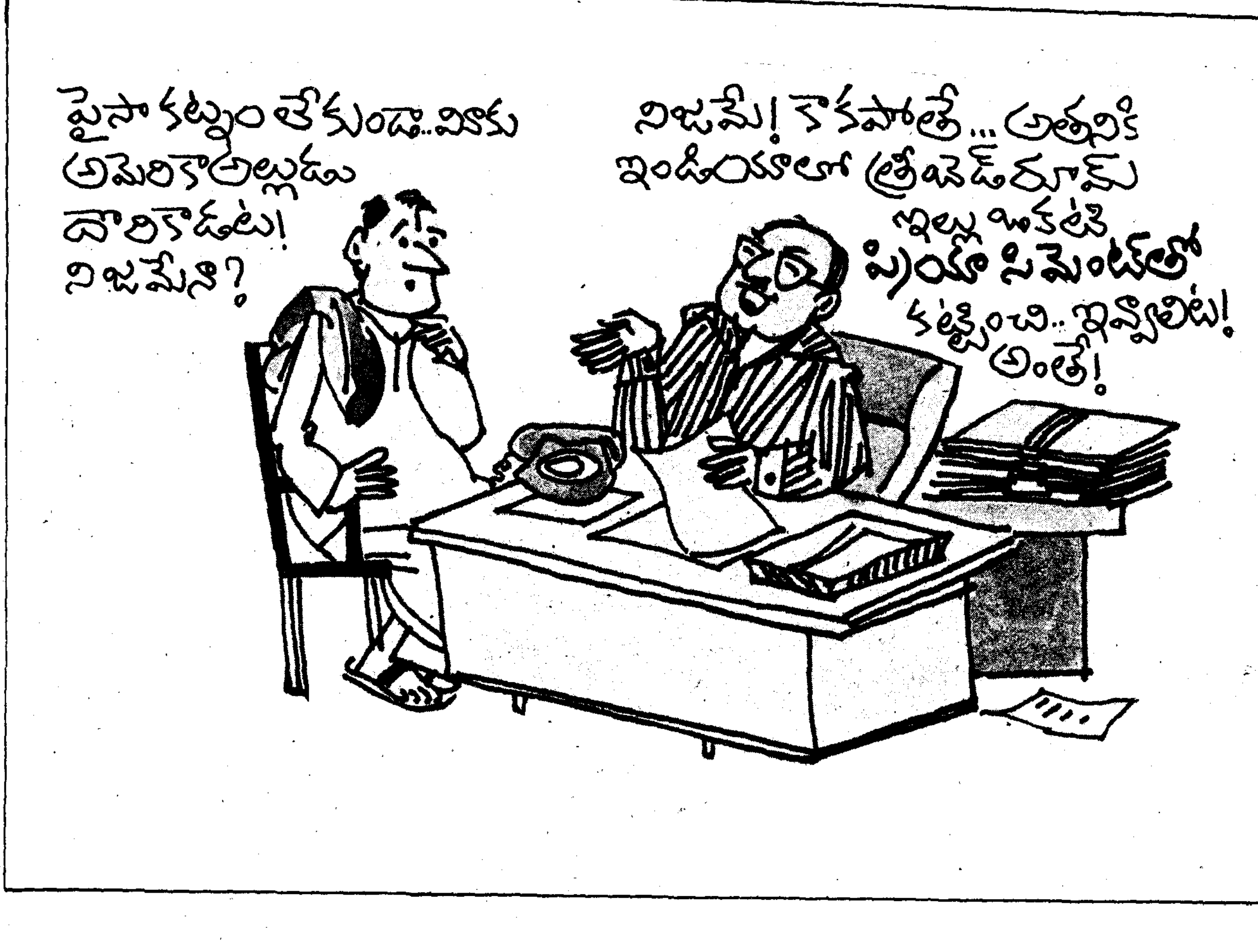

అమాయిత్యానికైనా పాల్పడేలా గున్నాయి తల మొద్దుబారి పోయింది తల్లో నరాలన్నీ చిట్లి పోతున్నట్లున్నాయి

ఉదయం తల్లి పెట్టిన టిపెన్ కుడా పరీక్ష రాయాలన్న టెన్షన్‌తో తినలేదు ఆ తరువాత మళ్ళీ యింతవరకూ ఏమీ తినలేదు ఎండవేడి దానికి తోడు మానసిక వ్యద ఉదయం ఆ గూండాల చేత తిన్న దెబ్బలకి వళ్ళంతా నొప్పులు— అన్నీ ఒకటికి మరొకటి తోడై నీరసం వచ్చి స్పృహతప్పి పడిపోయా డక్కడే

తెలివొచ్చేసరికి తనో యింట్లో వున్నట్లు తెలుసు కున్నాడు చల్లటి పేన్ గాలికి కాస్త ఉపశమనంగా వుంది ఇంతలో గ్లాసులో పండ్లరసం తీసుకుని వచ్చిందో అమ్మాయి కళ్ళు తెరిచి తేరిపార అమెనే చూసాడు గుండె శరవేగంతో కొట్టుకో సాగింది కళ్ళు చిట్లించి మళ్ళీ చూసాడు

ఆ అమ్మాయే! ఉదయం తను ఉపకారం చేసి అపకారాన్ని పొందిందీ అమ్మాయి వల్లే" హే బగవాన్! మళ్ళీ యిక్కడి కెందుకు తీసుకొచ్చావు?

అనుకుంటుండగా అది గ్రహించినట్లు నేను నా స్నేహితులతో సాయంత్రం బీచ్‌కి షికారు వెళ్ళి మీరు అక్కడ స్పృహతప్పి పడిపోయి వుండటం చూసి మా కారులో తీసుకొచ్చాం డాక్టర్ వచ్చి మందులిచ్చి బలానికి ఇంజక్షన్ చేసాడు ఎలాగుం దిప్పుడు? అంటూ చేతికి పళ్ళ రసం గ్లాసు అందించింది ఏం జవాబు చెప్పాలో తెలీక నిట్టూర్చి బాగానే వుంది అంటూ కళ్ళు మూసుకున్నాడు ఉదయం జరిగిందంతా మళ్ళీ తలలో తిరగ సాగింది ఇంక అక్కడ వుండ బుద్ధివెయ్యక లేచి వెళ్ళిపోదామని ప్రయత్నించాడు నీరసంతో లేవలేక పోయాడు ఈ అమ్మాయి వల్లే నా బవిష్యత్తంతా నాశనం అయింది అనుకుంటూ కసిగా పళ్ళు పిండు కున్నాడు

ఎవరొచ్చారమ్మా శీలూ! బైట ఎవరిదా స్కూటర్? అంటూ అడుగుతున్న ఆయనతో నాన్నా! నాన్నా! అంటూ ఉదయం జరిగినదంతా చెప్పి తన్ని సుదాకర్ ఎలా రక్షించి యింటికి తీసుకొచ్చిందీ చెప్పాకా మళ్ళీ సాయంత్రం అతను సముద్రపు వొడ్డున పడున్న కదనం తను యింటికి తీసుకొచ్చి చేస్తున్న సపరిచర్యల గురించి చెప్పసాగింది అన్నీ విని ఎదమ్మా మన పాలిట దేముడిలా వచ్చి నీ మానాన్ని కాపాడి నిన్ను మళ్ళీ మా కప్పగించిన ఆ దేవుడు? అతనే అడ్డుకోకపోతే పెళ్ళి కూడా కుదిరివున్న నీ నూరేళ్ళ జీవితం ఎమయిపోయే దీవేళ?! అతనేది తల్లీ! అంటూ ఆ అమ్మాయిని అక్కున చేర్చుకుని తిన్నగా సుదాకర్ గదిలోకే వచ్చి అతను పడుకున్న మంచం మీద కూర్చున్న శీలూ తండ్రి కరెంట్ తీగ తగిలి షాక్ కొట్టిన వ్యక్తిలా పాలిపోయిన ముఖంతో అతన్నే చూస్తూ

ఈ వేమన పద్యాలు

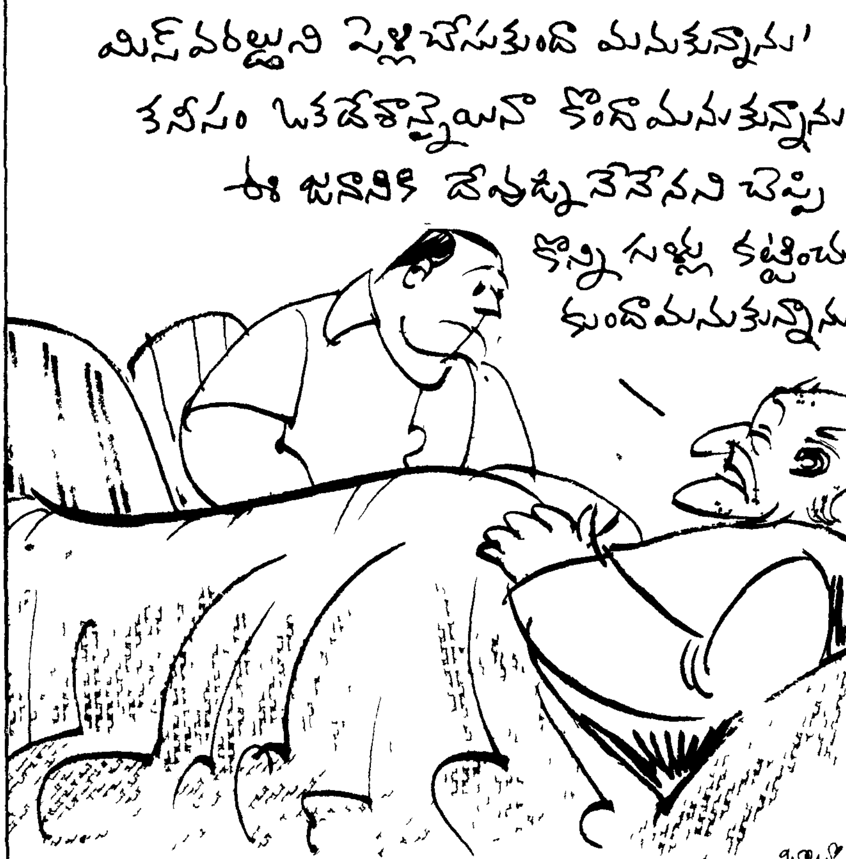

మరణకాలముననుమదినిల్పు సుజ్ఞాని
పరముగోరి తాను పట్టువిడక
వెనుక కోర్కెలందు విలపించు నజ్ఞాని
విశ్వదాభిరామ వినురవేమ

కూర్చుండి పోయాడు మాటలు రానివాడిలా

సుదాకర్ పరిస్థితీ అలాగే వుంది

ఒకరి నొకరు చూసుకోలేక తలలు దించు కున్నారు

"హే బగవాన్! యితన్నేనా ఉదయం పరీక్ష రాయనివ్వకుండా కట్టు కదలు చెప్పొద్దనీ దొంగ నాటకా లాడొద్దనీ కఠినంగా తిట్టి నానా మాటలూ అడి పంపిస్తి! ఇతనే అడ్డుకోకపోతే నా కూతురి శీలం ఏమయ్యేది? నా కూతురి బవిష్యత కాపాడిన వాడి బవిష్యత్‌ని నేను నాశనం చేసానా" నా బిడ్డని కాపాడినందుకు నేనతని కిచ్చిన ప్రతిపలం యిదేనా?! అనుకుంటూనే అతని రెండు చేతులూ పట్టుకున్నాడు క్షమించ మన్నట్లు

మరి క్షమించ మనడంలో అర్థం"

అతని బవిష్యత్ చక్క దిద్దుతానని"

సుదాకర్ మనసు మాత్రం ఒడ్డున పడ్డ చేప పిల్లలా కొట్టు కుంటోంది అతని చూపులక అర్థం తెలీక ☐